

ספר תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

סדר בראשית

חלק ד

אור הזוהר 404 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

בקנאתי, מכאן אנו רואים מזה שהשם יתברך מקנא על
עון פגמת הברית, (ועיין שם במפרשים, ובפנים הספר הארכנו בזה).

ובפרשת פנחס נאמר ג' פעמים קנ"א, בקנאו את
קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל

(כ) בואו וניקח מוסר השכל מפנחס שקינא קנאת ה' צבקות:

**העוסקים לזכות הרבים בתיקון פגם הברית הם
מצילים את עם ישראל מכליון כמו שכתוב חרב
נוקמת נקם ברי**

בפרשת פנחס נאמר: וידבר ה' אל משה לאמר, פנחס בן
אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל גו',
לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום גו', תחת אשר קנא
לאלקיו ויכפר על בני ישראל (כ"ה י-ג).

(א) הפסוקים הנ"ל אנו אומרים אותם בכל ברית לפני הברית
מילה. ומובא באות חיים ושלום, שלא מצא מקור לומר בברית
מילה פסוקים אלו, לא בנגלה ולא בנסתר, וצריך ביאור למה
אומרים הפסוקים האלו?

ונראה לפרש בסייעתא דשמיא בהקדם, דהנה בעת שהרג
פנחס לזמרי כתיב (בלק כה, ח) "ותעצר המגפה", ובהמשך לזה
כתיב בפרשה שם: (א) "השיב את חמתי" וגומר. (ב) "ולא
כליתי את בני ישראל בקנאתי". וקשה, וכי בשביל כך שהרג
פנחס את זמרי, משום זה "ותעצר המגפה" ותכפר, אתמהא.

ועוד קשה, למה הלך פנחס דייקא, הלא משה ואהרן ואלעזר
היו גדולים ממנו. ועוד, דאיתא במדרש פרשתנו על הפסוק
"לכן אמור: בדין הוא שיטול שכרו, וצריך להבין ביאור דברי
המדרש.

ונראה להקדים דמה שמובא כאן ג' פעמים ענין הקנאה
("בקנאו את קנאתי גו' בקנאתי"), נראה שהוא כמו שמובא
בתשובת מהר"ם שי"ק (סימן שי"ג) החילוק בין "תוכחה"
ל"מחאה", ד"מחאה" היא בשעת מעשה, ומובא בתשובת
מחנה חיים דחייב להכות בדבר זה, וענין ה"תוכחה" הוא
כמובא בגמרא שבועות (דף י"ז) "כל שיש בידו למחות ואינו
מוחה נקרא רשע", ומובא בפרק קמא דנדה על הפסוק "וכשלו
איש באחיו", איש בעון אחיו, מכאן שכל ישראל ערבים זה
לזה. ובראשונים פליגי אי שייך דין ערבות בגרים, אבל על כל
פנים "איש באחיו" קבלנו מהר סיני "את אשר ישנו פה ואת
אשר איננו פה".

ובזה אמרתי ליישב דברי הגמרא בשבת (דף נ"ד ע"ב) כל מי
שאפשר לו למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי

ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו,
נתפס על כל העולם כו'. וקשה, האידך שייך שיוכל להוכיח בכל
העולם. רק נראה, דבגמרא סנהדרין ובאיזהו נשך איתא
ד"המשחק בקוביא אין להם חלק לעולם הבא", ושם "מפריחי
יונים", ובאופן זה שייך גם בדורנו, וזהו ענין הערבות.

ומובא בספר משכיל אל דל מהצדיק הקדוש ר' הלל
קאלאמיא זי"ע, וכן בחפץ חיים, בביאור הפסוק "ואתה כי
לא הזהרת דמו מידך אבקש", משום דלא הוכחת אז עליך
העונש. ומובא בתנא דבי אליהו דכל מי שבידו למחות כל
דמים הנשפכים בישראל עליו, ובחפץ חיים כתב דמו עד סוף
כל הדורות, ובילקוט שופטים איתא: אותן ע"ב אלף שנהרגו
בגבעת בנימין מפני שלא הוכיחו זה את זה, ובשביל זה חרב
בית המקדש, כמובא באיכה. ומובא בחפץ חיים דהערבות
שאנו חייבים עליה הוא ערב שלוף דוץ [דהנה איתא ביו"ד
(סימן קע"ז), דיש ג' מיני ערבות, א' ערב סתם, ב' ערב קבלן,
ג' ערב שלוף דוץ. והחילוק בין ג' ערבים אלו הוא כך, ערב
סתם הוא שהמלוה הולך להלווה, ואם אין להלווה הולך להעריב;
ערב קבלן הוא, שהמלוה יכול לילך למי שהוא רוצה, וערב
שלוף דוץ הוא, שהמלוה הולך רק להעריב.], ומובא ברמב"ם
שמחוייב בערבות על כל דבר.

והנה מבואר בשם תלמידי הבעל שם טוב, דנוטר ברית רואה
האמת, ופנחס ראה זאת, וממילא ה' מחוייב למחות, ובגמרא
סנהדרין פרק חלק איתא: שפנחס מסר נפשו על זה וה' מוכן
ממש ליהרג, ובשביל זה זכה ל"בריתי שלום" ופעל אשר
"ותעצר המגפה", וכיון שמחה לכן "ויכפר על בני ישראל".

ובגמרא הנ"ל (דף פ"ב ע"ב): "ראוי כפרה זו שתהא מכפרת
והולכת לעולם" (דכתיב ברית כהונת עולם תחת אשר קנא לאלקיו
ויכפר, רש"י. ובחידושי אגדות מהרש"א כאן: מדלא כתיב וכפר על בני
ישראל גו', בלשון עבר, וכתב ויכפר בלשון עתיד). ובבני יששכר
(מאמרי חודש תשרי, מאמר ד' סימן ז') הלשון הוא: ראוי שתהא
הכפרה הזו מכפרת והולכת עד סוף כל הדורות.

וכתב בבני יששכר שם בשם הקדוש מהר"ש מקרלין הי"ד,
שיש מדרש חז"ל, שאמר אליהו (זה פנחס), רבונו של עולם,
כיון שמידתי היא שאני מקנא ולא אוכל לסבול חטא ועון, פן

הוא אליהו, שהוא מלאך הברית, לכן פנחס דווקא קנא לענין שמירת הברית.

וזהו גם הטעם לזה ש"בא הכתוב ויחסו אחר אהרן", שאמר "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן גו'", כי מדת אהרן היא מדת השלום, "אוהב שלום ורודף שלום", וגם פנחס קיבל מאת השם יתברך ברכת השלום ("הנני נותן לו את בריתי שלום").

ועוד טעם לזה שיחסו הכתוב אחר אהרן, כי ידוע אשר בעת שפרחה נשמתו של פנחס (כשהלך להרוג את זמרי) נכנסו בו נשמת נדב ואביהו, בני אהרן, ואם כן הרי הוא עתה בנו של אהרן הכהן (ולא רק נכדו), ולכן כיון שהזכיר את ה"בן" (פנחס), הזכיר גם את "אביו" (אהרן).

ועוד יש לפרש בפירושו הגמרא והמדרש "ראוי כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם", שעל ידי שאנו קוראים בתורה בפרשת פנחס ואנו רואים באיזה מסירת נפש שקנא פנחס לה' ואנו רואים השכר הגדול והברכות שקיבל פנחס על זה, על ידי זה מתעוררת בנו מדת הקנאות, קנאת סופרים, תרבה חכמה ואנו גם כן מקנאים לה', ועל ידי זה שאנחנו מקנאים לה' אנו מצילים הכלל ישראל. ובזה אתי שפיר כנ"ל. ובזה יש לתרץ גם כן קושיות האות חיים ושלום, למה אנו אומרים הפסוקים הנ"ל בכל ברית, מפני שכל אב שהולך למול את בנו, צריך שתהי' לו מדת הקנאות, ולכן אומרים פסוקים הנ"ל, שהמדה הזו תדבק בנו כנ"ל.

וגם כן ידוע שכל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה, וכשאנו מזכירים פסוקים הנ"ל נחשב אצל השי"ת כאילו פנחס קנא עכשיו לה', וממילא ראוי כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם, אמן.

ועוד יש לתרץ קושיית האות חיים ושלום בהקדם דברי הרמב"ן שפירש, דמה שכתוב "לכן אמור", הכוונה בזה שיגיד זה בישראל, כלומר אמור לבני ישראל שהשכר הוא בריתי שלום. וכנראה דיוקו הוא מדלא אמר "אמור לו".

ועל פי זה אפשר לפרש "לכן אמור", שיאמרו הפסוק הזה בכל הדורות, כמו שכתב הרמב"ן ז"ל שיגיד זה בישראל כו', וק"ל. (ב) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל גו' ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי (כה, יא).

ויש להקשות, למה קיבל פנחס רק ב' ברכות טובות, (א) "בריתי שלום", (ב) "והיתה לו ולזרעו אחרי ברית כהונת עולם", דהלא מרובה מדה טובה ממדת פורעניות, ופנחס עשה שני דברים, (א) "השיב את חמתי מעל בני ישראל", (ב) "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי".

ואפשר לומר בסייעתא דשמיא, בהקדם דברי הש"ך והאמרי שפר על פי הזוה"ק (פרשתנו דף ר"ז) דכשהרג פנחס לזמרי, נתקבצו שבטו של שמעון להרגו, ופרחה נשמתו של פנחס, ונשמות בני אהרן נדב ואביהוא שהיו ערטילאין, לפי שלא נשאו נשים, נכנסו בגופו. ואף על פי שהם שנים, ואין גוף אחד יכול לקבל ב' נשמות, אמנם לפי שהיו ערטילאין שלא נשאו נשים, לכן נחשבים כל אחד כ"פגל גופא". וזוהי הכוונה במה שכתוב "פנחס" בן אלעזר בן אהרן הכהן, כלומר, "בן אלעזר" בגוף, ו"בן אהרן הכהן" בנשמה. ולכן זכה פנחס מאותה שעה להיות כהן, כי הי' "בן אהרן הכהן". וזהו שאמר השי"ת לשבטים, מה שאתם טוענים שזולת "בן אהרן" הוא גם בן יתרו (וכמאמרם ז"ל שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו [יתרו] עגלים לעבודת כוכבים), זהו רק עד שהרג לזמרי, אבל אחר שהרג לזמרי הרי הוא רק "בן אלעזר בן אהרן הכהן", ואין לו עוד שום שייכות ליתרו. עד כאן תוכן דבריו.

ואפשר לפרש, דבגלל שני דברים הנ"ל שעשה פנחס קבל ב' דברים, כנ"ל, ועוד קיבל ב' נשמות חדשות כנ"ל, וגם כן קיבל הברכה שחי ד' מאות שנה, כמבואר ברבינו בחיי פרשה זו.

יה' אבי הבן המכניס בנו לברית, בעל עבירה, ולא אוכל לסובלו. והשיב לו הקב"ה, אז אכפר לאבי הבן עונותיו. ואמר לו אליהו עוד, פן יה' המוהל והעומדים שם בעלי עבירה, והשיב ד' שיכפר גם לכל העומדים שם.

ולפי הדברים האלה יש לפרש הפסוק, שפנחס זה אליהו, אשר קינא לאלקיו, הואיל והוא מקנא ולא יוכל לסבול עבירות, לכן יוכפר על בני ישראל, יכפר ד' לכל מי שיעמוד אצל כסא של אליהו. ותבין מה שאמרו חז"ל הנ"ל שתהא הכפרה הזו מכפרת והולכת עד סוף כל הדורות. ע"כ.

ולעניית דעתי נראה לפי הנ"ל בפסוק "דמו מידך אבקש", דאחד ערב לחבירו עד סוף כל הדורות, וכתב החפץ חיים בפירושו "עלינו ועל דורותינו ועל כל דורות", דקאי על ברית בין הבתרים. וממילא נמצא שקבלנו עונשים על כל הדורות. ומרובה מדה טובה ממדת פורעניות, ולכן כיון דבמדת פורעניות כן, כל שכן במדה טובה "ראוי כפרה זו שתהא מכפרת" כו'. וכל שכן פנחס שהוא הגין על כל הדור, ממילא הגין לכל הדור גם בלי ברית, דהא דפנחס הרג לזמרי הוא משום ערבות, וממילא מרובה מדה טובה ממדת פורעניות, ולכן מכפר.

ועוד נראה לעניית דעתי ליישב בסייעתא דשמיא, דלהיות וכל הדורות עומדים בזכות פנחס, לכן ראוי כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם, כיון דבלי מסירת נפשו היה כליה חס ושלום, ובגלל שמסר נפשו והציל כלל ישראל וכל קיום העולם הוא בזכות פנחס, לכן ראוי כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם.

ועל פי זה נראה ליישב דברי המדרש "בדין הוא שיטול שכרו", ומובא במשלי יעקב מהמגיד מדובנא, שהקשה למה דוקא אצלו הי' "בריתי שלום" ולא אצל אבותיו, עיי"ש המשל.

והנה בעת חטא העגל כשאמר לו הקב"ה למשה רבינו ע"ה "ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם גו'", פעל משה רבינו אצל השי"ת עד אשר "וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו", אך אף על פי כן אמר לו השם יתברך "וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם", ופירוש רש"י "עתה שמעתי אליך מלכלותם יחד, ותמיד תמיד כשאפקוד עליהם עונותיהם, ופקדתי עליהם מעט מן העון הזה עם שאר העונות, ואין פורענות באה על ישראל שאין בה קצת מפרעון עון העגל".

ועל דרך זה בחטא מרגלים, שאמר השם יתברך למשה "אכנו בדבר גו'", פעל משה אצל השם יתברך "ויאמר ה' סלחתי כדברך", אך אף על פי כן אמר השי"ת "ואולם חי אני גו'", ופי' רש"י "לא אמיתם פתאום כאיש אחד (שלא יאמרו) מבלי יכולת" וגו', אלא באיחור מ' שנה מעט מעט.

אכן פנחס סילק את כל הדינים "ויכפר על בני ישראל". היינו, דחטא העגל וחסא מרגלים נתכפרו רק לאותו דור, אבל פנחס, כיון שהיתה לו מסירת נפש לכן סילק את הדינים לגמרי, ולכן "הנני נותן לו את בריתי שלום", כיון שהוא מכפר עד סוף כל הדורות.

ובזה מיושבת תמימת האות חיים ושלום בענין אמירת פסוקים אלו בשעת עריכת ברית, כי אליהו מלאך הברית הוא פנחס ("פנחס זה אליהו"), שהוא הציל את כלל ישראל בעניני שמירת הברית, לכן בעת עריכת ברית שאז בא אליהו שהוא פנחס, אומרים אז הפסוקים הנ"ל, כדי להזכיר את פנחס.

ועוד, דכיון שעל ידי פנחס ניצלו בני ישראל מכליה, לכן כל ילד חדש שנולד הוא בזכות פנחס, ופנחס הוא כעין "אביו" של הרך הנולד, ולכן פנחס (שהוא אליהו) בא להשתתף בהכנסתו בבריתו של אברהם אבינו עליו השלום, ומכיון שהוא שם אומרים "ברוך הבא כו' וידבר גו' פנחס בן אלעזר גו'".

ולכן דווקא פנחס קנא קנאת ה', ולא משה ואהרן, כי "פנחס

בגאולה מצרים לא יצאו רק אלה שלא פגמו ברייתם

וכן מצינו ביציאת מצרים היו כל זכותם שיצאו על ידי זה ממצרים לפי שגדרו את עצמם מן הערוה ולא פגמו ברייתם כמו שהעיד עליהם שם י"ה כ"ב בכל משפחותיהם, כמו שכתוב (תהלים קכד, ד) "שבטי י"ה עדות לישראל", (ועיין טור שלחן ערוך אורח חיים סימן ה' סעיף א'), ולולי זאת היו חס וחלילה נשקעים בטומאות ערות מצרים, ואותם שלא גדרו את עצמם מן הערוה ועוד התערבו במצרים והתבוללו עמהם, ועל כן לא רצו לצאת משם ולפרוש מהם, על כן מתו כולם בג' ימי האפילה, כמבואר במדרש פרשת בא (פרשה י"ד ס"ג) שהיו פושעים בישראל שהיה להם פטרונין מן המצריים, והיה להם עושר וכבוד, ולא היו רוצים לצאת וכו' **לפיכך הביא על המצריים חושך ג' ימים כדי שיהיו קוברין מתייהם ולא יהיו רואין אותם** שונאיהם עד כאן דברי המדרש. ומבואר בדברי רבותינו זכרונם לברכה שהיו מרובין על ישראל הכשרים כמו שפירש רש"י על הפסוק "וחמשים עלו בני ישראל" אחד מחמשה יצאו ממצרים והשאר נשארו שם, ולחד דעה בגמרא אחד מחמשים, ולחד מאן דאמר א' מששים רבוא יצאו והשאר נשארו שם. והנשארים שיצאו עליהם נאמר כלך יפה רעיתי ומום אין בך, גל נעול מעין חתום אחותי כלה וגו' כדאיתא במדרש יב.

♦♦♦

לגאולה האחרונה יזכו רק השומרים על פגם הברית

ועל כן קודם גאולה האחרונה גם כן יהיה מוכרח להיות בירור וצירוף, דכתיב (ישעיהו ד' ג') "והיה הנשאר בציון והנותן בירושלים קדוש יאמר לוי' כל

הגאולה האחרונה העתידה אי אפשר להיות כי אם עד שיתמו הרשעים והפושעים

איתא בתנ"ך ש"ס בבלי וירושלמי מדרשים זוהר הקדוש ותיקונים ובספרי האריז"ל כי הגאולה האחרונה העתידה אי אפשר להיות כי אם עד שיתמו הרשעים והפושעים ויהיה בירור וליבון וצירוף כמו שכתוב בדניאל בסוף יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים וגו' אשרי המחכה וגו' ויתוקנו כל הניצוצות הקדושות שנפלו לאדם בליעל ולסטרא אחרא בחטא פגם הברית, כמו דאיתא בגמרא אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, רצה לומר כל הנשמות שנקלטו ונפלו בגוף האדם הבלעיל, וזה כל עבודתנו בתורה ותפלה שיתקבצו נדחי ישראל כמה נשמות הנעשקות אשר נעשקו על ידי האדם הבלעיל חיל בלע ויקאנו.

ואיתא בכתבי האריז"ל שעל כן יכונו בתפלות שמונה-עשרה בברכת תקע בשופר וכו' וקבצנו יחד מארבע וכו' בשם היוצא משלשה תיבות חב"ו שהוא ראשי-תיבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו המה הניצוצות הקדושות שבלע אותם ונפלו לסטרא אחרא על ידי מוציא זרע לבטלה או על ידי מקרה לילה רחמנא לצלן.

לא היתה הגאולה - עד שתקנו בה פגם הברית

וכן מצינו בגאולה מבבל על ידי עזרא וסייעתו היו צריכים גם כן מקודם לתקן פגם הברית ולברר וללבן ולצרף, על כן צוה עזרא וסייעתו לפרוש מן הנשים הנכריות ולדיהן, ועשרה יוחסין עלו מבבל, ולא עלה עזרא עד שעשאו כסלת נקיה, שבלתי זה לא היה אפשר להיות הגאולה.

♦♦♦

כא (כמו שכתוב (זכר' יג, ט), "והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב", עוד (שם): "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשעו רשעים ולא יבינו כל הרשעים והמשכילים יבינו". כתיב (זכריה י"א): "והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב". (ועיין זוהר שמות דף ז' עמוד ב'). והנה קודם ביאת המשיח, קודם שתתנער כנסת ישראל מעפרא, יתרבו חבלי לידה, צער אחר צער, כדכתיב (דניאל י"ב): "והעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך, והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא, ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר".

ידוע שהמלחמה לפני שערי ירושלים תהיה המלחמה הכי נוראה שהיתה אי פעם, ורק הקדושים כמלאכים יוותרו

ואין פירוש מסברא, רק קבלה מקובלת אצלם מן הנביאים, שהמלחמה הנוראה ביותר שהיתה בעולם תהיה ממש לפני שערי ירושלים, בה יתקבצו כל האומות שבעולם אחד מהן לא נעדר, בצד אחד כל האומות המחזיקות דת נוצרית, ובצד אחד כל האומות שאינן מאמינות בדת זו, ומקובל שמות שרי הצבא מכל צד ואיזו אומה נוצחת, ועל מלחמה זו ניבא בלעם באומרו: "אוי מי יחיה משומו קל" - שיבואו האומות שבשמם

שם קל, ובדרך הטבע אין מנוס לחיים, ולא ישארו שם רק קדושים כמלאכים, ועל זה נאמר (ישעיהו ד' ג'): "והנותן בציון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים", ומי יערב לנפשו להיות מקדושים אלו שישארו בחיים, ("אבות על בנים" בהקדמה).

כב ראה בפנים הספר מה שהבאנו מהשל"ה הקדוש ומדרש תלפיות וספר יסוד ושורש העבודה.

כג עיין רש"י הקדוש במדבר (כ"ו, ה') על הפסוק משפחת החנכי, ועיין אור החיים הקדוש שם מה שמביא מזוהר (חלק א' דף ק"ג), ועיין כלי יקר דבר נפלא מאוד מה שכתב בזה.

כד ועיין מדרש שוחר טוב ק"ו, ט', ובמדרש רבה שמות (סוף פרשה א' על הפסוק וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים).

כה ובספר מדרש תלפיות (דף 127) מביא מספר חסד לאברהם (נהר כ"ב עין הארץ), וזה לשון קדשו: מסורת קבלה יש בידינו כי באותו יום שיבא מלך המשיח עם קבוצ גלויות לארץ ישראל ימצא, שם בארץ ישראל שבעת אלפים מבני ישראל, ובאותו היום יחיו המתים שבארץ ישראל, וגם באותו היום יסתלק החומות מירושלים ויבנה אותם באבנים טובות ומרגליות ויחזרו אז המתים שבארץ ישראל בעת חיותם אל בריה חדשה רוחנית, והן השבעה אלפים אשר

בפרשת קדושים תהיו, הוּו פרושים מן העריות. וכמו דאיתא במדרש שעל כן נקרא אלישע איש אלקים קדוש שלא ראתה שכבת זרע על מטתו ולפיכך נקרא רבי יהודא הנשיא רבינו הקדוש שלא הניח ידו מתחת לטיבורו, וצריך לזהר מאוד על איסורי עריות כי מאן דנכשל באיסורי עריות נכשל אחר כך במאכלות אסורות¹ ואז אין כמעט תרופה למכתו² כי אם בתשובה גדולה.

הכתוב לחיים בירושלים³, רצה לומר הנותנים שיהיו מצויינים בגדר ערוה ובשמירת הברית והנשארים שיהיו יראים ושלימים קדוש יאמר לו⁴.

כי מאן דנכשל באיסורי עריות נכשל אחר כך במאכלות אסורות

וידוע כי השומר בריתו ופורש מן העריות נקרא קדוש כמו שפירש רש"י זכרוננו לברכה

כתוב הנשאר בציון והנותר בירושלים. אלו ישארו באותו זמן. ובהם עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש העולם ולשמוח בהם. על אותו זמן כתוב יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו⁵.

הרי אנו רואים מפורש בהזוהר הקדוש שלא ישארו רק אלו ששמרו על שמירת הברית.

כז כדכתיב (שמות כ"ב), ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו. כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה. ורצה לומר אם אנשי קודש תהיו לי שתהיו גדורים מן הערוה ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לא תהיו נכשלים לאכול בשר טרפה כי **מאן דעביד הא שנכשל בזנות נכשל במאכלות אסורות ובטריפות**, כדאיתא במסכת קידושין (דף מ') בהאי מטרונתא תבעה לר' צדוק אמר לה חליש ליבאי אית דבר למיכל, אמרה אית דבר טמא, אמר לה ומאי נפקא מינה **דעביד הא עביד הא**, ועיין שם רש"י. ועל כן כתיב אחריו, כי אם לא נזהר בזה מגדר עריות בודאי נכשל גם כן בבשר טרפה ועל כן לכלב תשליכון אותו, דמי שבא על ארמית קשורה בו ככלב, וכן נמי מי שאוכל טרפות מגולגל בכלב, ועל כן מצינו בתורה כתיב אצל עריות והתקדשתם והייתם קדושים וכן במאכלות אסורות כתיב גם כן והייתם קדושים.

והפגם בפגם הברית עלול לשבעה עבירות

וחטא זה מביא אותו לידי לשון הרע, גזל, שפיכות דמים, שבעות שוא, גילוי עריות, גסות הרוח, צרות עין, וגם נכשל במאכלות אסורות כי מצינו בתורה בפרשת שמיי אחר שהזהירה התורה על מאכלות האסורות כתיב שם (י"א מ"ד) **"והתקדשתם והייתם קדושים"**, וכן בפ' קדושים אחר שהזהיר על עריות ועל ביאות אסורות כתיב גם כן **"והתקדשתם והייתם קדושים"**, כי **מאן דעביד הא עביד הא** (קידושין דף מ'), וכן מצינו במעשה שטים ויאכל העם וגו' ויזנו אל בנות מואב. **כח** ראה זוהר הקדוש פרשת ויחי (דף ר"ט עמוד ב'), פרשת נח (דף ס"ב עמוד א'), ויקהל (דף ר"ד עמוד ב').

נמצאים חיים בעת ההיא שמה גם כן יהיו בריה חדשה כולם גוף רוחניות כמו גוף אדם הראשון קודם שחטא, והגוף של חנוך ומשה רבינו עליו השלום ואלהיו וישוטטו כולם באויר ויעופפו כנשרים וכל זה יהיה לעיני אנשי קיבוץ גליות, וכאשר יראו אנשי קיבוץ גליות לאלו שבירושלים במעלה זאת יתרעמו על מלך המשיח למה נשתנו מהם, ומשיב להם שהוא מטעם **שאלו לא חסו על כסף וזהב ולא על גופם** וחמדו ועלו לירושלים וכו'.

כו ורק השומרי ברית קודש ישארו בחיים בעת התחיה כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ב' דף נ"ז עמוד ב').

וזה לשון הזוהר (בשלה דף נ"ז עמוד ב'): ורבים משיני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם (דניאל י"ב), בההוא זמנא אמר רבי שמעון זכאין אינון דישתארו בעלמא, ומאן אינון, תא חזי לא ישתאר מבני עלמא בר אינון גזירין דקבילו את קיימא קדישא וכו', והוא נטיר ליה לההוא קיים וכו', אלן אינון דישתארו ויכתבון לחיי עלמא, מנלן דכתיב (ישעיה ד') **והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים**, משמע הנשאר בציון והנותר בירושלים **דכל מאן דאתגזר וכו' ואי נטיר לההוא קיים כדקא חזי ויזדהר ביה עליה כתיב הנשאר בציון והנותר בירושלים**, אלן ישתארו בעלמא זמנא, ובהו זמין קודשא בריך הוא לחדתא עלמא ולמחדי בהו על ההוא זמנא כתיב (תהלים ק"ד) **יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו**, עד כאן לשונו.

[פירוש הזוהר: ורבים משיני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם. אמר רבי שמעון, זכאים אלו שישארו בעולם באותו זמן, ומי הם. בוא ראה, לא ישאר מבני עולם זולת אלו נימולים שקבלו אות ברית קודש, אלו הם שישארו ויכתבו לחיי עולם. מנין לנו, שכתוב והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים. נלמד הנשאר בציון והנותר בירושלים, שכל מי שנימול וכו' ואם שומר אותה ברית כפי שראוי ונזהר בה, עליו

